

Una trobada inesperada

Sabadell és una ciutat rica en artistes però relativament pobra en exposicions. Per mirar de pal·liar aquesta mancança, l'Acadèmia de Belles Arts ve aprofitant el ressò de la Festa Major per difondre el treball d'artistes sabadellencs ja consolidats. Una bona ocasió per tal de conèixer de primera mà l'obra dels creadors locals contemporanis, massa sovint amagats entre els carrers d'aquesta ciutat. Aquest any, ens mostra les últimes creacions de Benet Ferrer Boluña (Sabadell, 1945) i Josep Madaula i Canadell (Sabadell, 1957), antics professors de l'Escola Massana, els quals realitzaren les seves primeres exposicions (Benet, 1961 i Madaula, 1985) en aquesta entitat que avui els acull.

Benet Ferrer presenta una sèrie d'obres en petit format realitzades a partir de diferents tècniques i materials. Hi podem veure treballs en guaix, aquarel·la o tires de paper retallades a més d'algunes peces elaborades amb elements tan dispars com el fum o la fusta. Alhora hi descobrim una gran varietat en els suports, on podem trobar materials tan diversos com ara fotografies, postals o gravats que reutilitza per plasmar les seves idees. Tot realitzat des d'un gran autocontrol per la tècnica i desprenent una gran vitalitat cromàtica, elements que també es poden veure en els seus interessants murals i treballs ceràmics.

Tot i que afirma que quan pinta sovint es deixa anar, les seves obres ens poden remetre a personatges circenses, escenes de dansa, jardins exòtics i figures antropomòrfiques i zoomòrfiques que reben certes influències de Picasso (sobretot els seus linòleums dels 60's) o de Joan Miró, artistes pels quals hi té una especial simpatia. Tots aquests temes doten les obres de Benet Ferrer d'una lírica jovialitat amb certs accents paradisiàcs a partir d'una atrevida paleta.

Per altra banda, el pintor Josep Madaula tradueix la realitat amb aquell cromatisme mediterrani i cezannià de tons terrosos i cels suaus. Les seves vistes domèstiques o urbanes sovint es regeixen per unes fortes i característiques perspectives que expandeixen i despleguen l'obra, tot creant una sensació polièdrica propera a les idees cubistes que donen, també, una certa abstracció o distorsió en les formes. Alhora, hi trobem una gramàtica visual que ve donada per una estructura interna elaborada sota les lleis dels pesos i les diagonals que ajuden a focalitzar o ancorar els punts d'interès.

Madaula es familiaritza amb el que pinta tot habitant i experimentant l'espai, i aquest fet sempre s'acaba traduint sobre la tela i el paper, on hi regnen les seves característiques trames. És conegut pels seus temes que parteixen de la intimitat dels espais domèstics, la ciutat més propera o el retrat, que sovint el porta al camp del realisme màgic de principis del segle XX. Tot i així, en els seus últims treballs la figura humana pren una destacada presència tot revisant els temes clàssics i proposant noves lectures i reflexions al voltant dels rols de gènere, tal i com ho demostrava la seva última exposició titulada "Redempció".

Tot i que amb aquesta presentació l'exposició podria semblar un xoc de trens, la veritat és que sols es tracta de dos combois que, tot i avançar per vies diferents, de vegades conflueixen en el mateix trajecte. Benet i Madaula comparteixen el gust per l'acabat, pel treball controlat, minuciós, meticulós, acurat i plenament ajustat. Comparteixen, doncs, una actitud enfront a la materialització de l'obra.

La mostra es complementa amb treballs creats expressament per aquesta ocasió, com ara peces ceràmiques que utilitzen la tècnica de l'esgrafiat. Finalment, la trobada entre aquests dos artistes es materialitza en dues obres a gran format realitzades a quatre mans, on s'hi aboca tota l'amistat i on el seus llenguatges cohabitaven en una mateixa tela, tot establint inesperadament una interessant unitat de contraris.

Patxi Ocio Casamartina